

Albrechtsen (VS):

Jeg stillede udenrigsministeren to helt enkle spørgsmål. Det ene spørgsmål er stillet for lang tid siden i debatten og blev klart besvaret af hr. Ivar Nørgaard.

Det eneste, jeg ønskede, var såmænd at få ministerens bekræftelse på, at hvis den italienske regering på topmødet har flertal for sit forslag eller et forslag af lignende karakter som det italienske, så kan Danmark ikke være med, så kan Danmark ikke gå ind i en konference på det grundlag, for så ligger der de bindinger i det.

Det er da et ganske enkelt spørgsmål, og jeg må sige, at det da godt kan give anledning til ikke så lidt bekymring, at ministeren ikke er i stand til at besvare det spørgsmål. Men så må jeg gå ud fra, at der er et flertal i markedsudvalget, der vil hjælpe ministeren med at besvare det spørgsmål ganske klart.

Det andet spørgsmål var også ganske enkelt. Det var, om ministeren, regeringen, i forhandlingerne på en eventuel regeringskonference – hvis det kommer så vidt – selvfølgelig på intet tidspunkt vil afsøge kompromismuligheder, der ligger ud over den dagsorden, der bliver vedtaget i dag. Det var det ganske enkle spørgsmål, og jeg kan kun forestille mig ét svar på det: det vil regeringen naturligvis ikke.

Også her må det give anledning til ikke så lidt bekymring, at ministeren ikke ser sig i stand til at besvare et så enkelt og klart spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg fik så et svar på, hvorfor regeringen udtrykker sig i diskussionen om Luxembourgforliget ved først og fremmest at interessere sig for misbruget. Svaret kan jeg forstå, men jeg hæfter mig ved, at der ligger en klar forskel i forhold til det, hr. Ivar Nørgaard netop har fremhævet, at det vigtige i spørgsmålet om vetoretten er, at når en medlemsstat skønner, at dens meget vigtige interesser står på spil, skal drøftelserne fortsætte, og det er landet selv, der tager stilling til disse vitale interesser. Jeg konstaterer, at der er en betydelig forskel på den måde, udenrigsministeren diskuterer denne sag på, og den vægt, hr. Ivar Nørgaard lagde på diskussionen om vetoret.

Jeg fik ikke helt svar på, hvorfor regeringen i en række andre spørgsmål har valgt nogle meget bløde og meget åbne udsagn i udenrigsministerens tale. Det bekræfter kun for mig, at jeg ikke kan være særlig tryk ved denne regering i disse sager, og når vi skal til at forhandle unionsspørgsmålet. Det bekræfter for mig, at vi skal arbejde meget stærkt i markedsudvalget, og at det er meget vigtigt, at EF-modstandere og EF-skeptikere i den kommende periode rykker tættere sammen for at kunne formulere de nødvendige mandater.

Lige en ting til sidst. Jeg har forstået af debatten, at det på et tidspunkt var ret vigtigt, hvordan CD ville stemme, i hvert fald alle CDs medlemmer. Nu går der et rygte i huset om, at der er nogle, der ikke vil komme. Jeg ved ikke, om ordføreren for CD eller en anden fra CD kan redegøre for, hvordan hr. Brusvang og hr. Erhard Jakobsen har tænkt sig at stemme. Vi fik stillet i udsigt, at vi nok i løbet af debatten kunne få at vide, hvordan det samlede CDs stilling til dagsordensforslagene ville være.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden af Ivar Nørgaard (S) og Niels Helveg Petersen (RV) (se foran)

vedtoges med 93 stemmer (S, KF, V, RV, CD og KrF) mod 4 (FP og FD); 17 (SF og VS) stemte hverken for eller imod.

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag om motiveret dagsorden af Gade (SF) og Albrechtsen (VS) (se foran).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Anden behandling af lovforslag nr. L 30:

Forslag til lov om ændring af lov om uddannelse af lærere til folkeskolen. (Udvidelse af uddannelsens sigte, ændret tilrettelæggelse og videre uddannelse m.v.).

(Fremsat 17/10 84. Første behandling 25/10 84. Betænkning 21/5 85).